

Pikkdámázás iskolaköpenyből, ramsli a Balatonnál, ulti mindenütt

/ www.ludens.hu

Gimiben kártyatudásunk már felért az **ulthoz**. Hamarosan lett egy valódi kártyakompániánk. Szinte hetente összegyűltünk hárman-négyen – előbb gyufára (a trafikos nem tudta eltalálni, mire fel hordjuk azt a számtalan pakli gyufát), majd egy írásos "szerződés" aláírása után 10-20 filléres alapon játszottunk. Mai napig még így vannak a fejembe a tarifák: piros parti 20 (simát nem játszunk le), negyven-száz 40, ulti 40 ugyan, de partival 50, betli 50, durchmars 60, piros negyven-száz 80, húsz-száz 80, piros ulti partival 1 forint, aztán forint betli, stb.. Ez a kompánia kitartott végig a gimiben. Ahol lehetett, mindenütt ment a zsuga: kiránduláson, őszi munkán, vonaton, váróteremben, és igen, a suliban is – köpenyzsebből (akkor még volt olyan, szerencsére). Apropó köpenyzseb, az iskola azért nem volt elég nyugodt hely egy komoly ultizáshoz, így köpenyzsebből leginkább "**pikkdámáztunk**" (markánsabb néven illettük egyébként). Ez afféle fordított játék, azon kell kacagni, ha az ellenfél sok pontot szerez – pontokat a kör lapok érnek és legtöbbet a "pikk dáma". Na, ez szinte minden szünetben favorit volt – csak úgy lazán. Ebben az időben pedig a kártyapaklikat fogyasztottuk nagyobb számban – pontosabban nem is mi, komoly spílerek, hanem tanáraink (akiket egyébként mindennek ellenére is valóban tiszteltünk és nagyra becsültünk), akik néha nem értékelték kellően kártya iránti lelkesedésünket, és el-el kobozták paklijainkat – drága osztályfőnökünk, Isten nyugosztalja, tanév végén visszaadta. Volt a gimnáziumnak egy nyaralója a Balatonnál, három nyáron is levitt minket az osztályfőnök. Tábor rendbentartás, konyhai asszisztencia és a fürdözések mellett bőven maradt időnk zsugázni. Elég széles volt a játék paletta: zsíroztunk (nem csak kenyeret :-), ha sokan voltunk, akkor rikikiztünk, és négyesben próbálgattuk a bridzsezést... De főleg a **ramsli** ment, "Ramsli szabály: makkra tarts!" – szép emlékek.